

Единъ таенъ коледенъ подаръкъ

— Татко, има ли работа за мене?

За трети път вече днесъ малката Лиана задава този въпросъ на баща си. Бащата се очудва, но той знае, че учителата Лили предлага сионитъ услуги вместо срещу подаръкъ.

Вончикъ знаеше въ какво, че Лили има нужда отъ много пари за Коледа. Тя казваше, че нейната единична трѣбна да бъде пълна. Съ какво целъ? За какво толкова много пари? За какъвто чудесенъ подаръкъ? Тайно! Тайно!

Лили искаше да спечели пари. Това беше вончикъ, което нейниятъ братъ знаеше. Него бащата, нито дѣлото знаеше за какво ѝ бѣха по-трѣбни толкова пари. Но тя предполагаша, че майката сигурно знае какъ тайна.

Та все търсеше работа, чрезъ което искаше да спечели необходимата сума. Всѣки денъ отиваше на будката да купува вестникъ на Георги, нейния по-голямъ братъ, който бѣваше единъ денъ да бъде беглецъ съ мотоциклета.

Сутринъ лѣсковице обуща се, а вечеръ тя препрѣскаше сионитъ домици и дѣла ѝ и даваше по едно лево.

После дѣлото ѝ бѣше замислявала да му чете, и Лили прекриваше сионитъ вечери, чебашка неспрѣтнати за нея пометенски стени, ронато за часъта и даваша заспиваха. Когато най-после другитъ казваша да нѣмъ какъвто „лево нощъ“ тѣ се събуждаха, но дѣлото отричаше че ѝ спали. Лили възползувана отъ случая, сящо отричаше.

Прочее не се знаеше кой по-рано заспиваше, но работата си бѣше работа и дѣлото даваше търсене сериозно на някогаша единъ лево.

И макаръ че прѣвѣха удоволствие на момичето, като за всѣки услуга му плащаша, тѣ не забравяха да го заплащатъ.

— Сигурно, — рече Петърчо, ти искашъ да ми купишъ единъ апартаментъ.

— Най-малко, — каза Георги съ сериознось тогъ, — тя има намерение да ми купи единъ автомобилъ.

— Ще ми черканшъ ли поне едно бонбонче, — обиди се дѣлото, — следъ като съмъ ти дала въ толкова пари?

— О! не, каза Лили замършавашъ се. Но, Лазъ нѣмаше достатъчно пари да купи това, което искаше.

— Тогва, — казваша малкото братче, — хитрице, ти искашъ да купишъ нѣщо за нѣкого, а мѣстъ ще ми оставишъ така.

— Бога ми, — каза Лили оризтайненъ се да обясни безъ да се воздаде. — Нѣмъ момича въ

кажше си няне подаръкъ за Коледа. Нашиятъ лево, чиколати и ерѣстници ни могатъ всѣкого подаръкъ и нѣмаме нужда отъ друго.

— Обаче, — намекъ се бащата, — не трѣбна да се даватъ много пари за единъ играчка. Лили запротестира живо.

— О, не, — каза тя забавително. — Лазъ не съмъ толкова глупава, да се комкаванъ за да купи нѣщо жалнико.

— Тогва това е нѣкой полезенъ предметъ?

— Това не е единъ предметъ.

— Яздъ ли се?

— Не! То не се пия дори. То се комкава.

— Дяволъ да го вземе! Това е една чупна гатанка.

— Дали вслѣднитъ зоре припадога преминавашъ това?

— И какъ още! Разбира се. Тѣй както и дѣлата.

— Тогва твоятъ намерение е да даватъ „лево нѣщо“ на оня, който има нужда отъ него и не може да се го купи.

— Точно така, госпожа!

— И какво ще направя той отъ него?

— Е, разбира се, той ще ги изнеме.

Очудваната расъха. Вончикъ казаха што Лили да отпори най-после. Но дѣлото забележи съ попомонъ гласъ:

— Гледай, гледай! Знаемъ това е отъ множиствено число.

Въпросъ следъ въпросъ се спѣха. И така, тѣ се забавляваха много.

— Прочее, — каза Георги, който бѣше прѣктиченъ въ толе отношения, — колко струва тоя чуденъ подаръкъ?

— Сто лева.

— Люо отпренишъ, — каза Петърчо, — азъ мога да направя ти да спечелишъ тѣ пари.

Но Лили дѣна рамене, като се подираваше на своя братъ, който ѝ нѣсѣше много наивно. Тя знаеше скъпо, че ако той дойдеше такъ някъдето „лево се произвежда“, пакъ щеше да разбере тайната.

— Купава работа! — казваша момичето. — Ти ще ми купишъ нѣкой денъ своя свекръ.

— О, не! Когато се правя нѣщо добро, не трѣбна да се разпрѣва.

— Е, добре! — каза Георги. — Това е чудесно мисълъ. Тогва и азъ искашъ да направя едно благославие. За тѣя целъ ще ми дадете малко пари, а после ще потърся и въ моитъ скромни джобове.